

Бело јој је лице изгрижено,
К'о јабука у детињој руци.

161.

Кад опазим иза рогља дику,
Сва пребледим, па у земљу гледим,
Црна земљо и зелена траво,
Бар да си ме покрила одавно!

162.

Сви ми важу, да ја љубим лажу,
А ја кажем: и ја доста лажем,
И ја лажем, па се с њиме слажем.

163.

Имам мајку — доста свакојаку:
Кад ме осује, сав комшиluk чује.
Ал' не знају, да у правцу страдам,
Јадна страдам, од куд се не надам.

164.

Да сам знала, да ћу тако проћи,
Да ја нећу за трговца поћи,
Не би јела сира из пешкира,
Ни носила вала ни шешира.